

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γην εδρεύομεν των Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—όκτω φράγκα είναι μόνο.
Για τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στ'ό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την ανάλογον τιμήν, κι' όποιος απ'έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι'αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε του μηνός 'Οκτώβρη
κι' όποιος έχασε να τέρρη.

'Εβδομήντα κι' έπτακόσα,
νέο δρόμο πέρν' ή γλώσσα.

Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκείτος.

Φ.—'Ηλθα...
Π.— Σέ βλέπω...
Φ.— Βλέπε με...
Π.— Τί κάνεις; Τί να κάνω;
Φ.— Γιά την πατρίδα 'λίσσαξα, τó κράτος δέν ξεχάνω.

'Ερχομαι κατ'εύθείαν
από τόν Φαληρέα
'στην γην αυτήν την θείαν
να κάνωμε παρέα.

'Ηλθα και πάλιν να 'μιλώ μ'όμιλητάς άνόστους,
μόλις 'στην πόλιν 'γύρισα, βλέπω πολλούς άγνωστούς
να μ' έρωτούν τόν δυστυχή
πως 'πέρασα 'στην έξοχή,
κι' άνδιαφέρον έδειξαν θερμάτατον για 'μένα
κι' όλοι για τήν υγεία μου 'ρωτούσαν ολόενα.

Ποιοι νάναι τουτ'οί φίλοι
μέ τὰ γλυκά τὰ χείλη,
όπου για τήν έπάνοδον τής φαμελιάς μου χείρονται
και περί τής υγείας μου θερμάς ενδιαφέρονται;
και μούπαν ύποψήφιοι πως είναι βουλευταί...
δέν ξέρεις πως έπόθησα τήν τέρρην, ποιητέ.

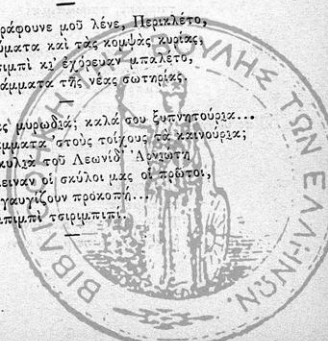
Γιά τήν πατρίδα 'λίσσαξα και μ'έπιασε μανία,
βλέπω και διαδήλωσι με λάβαρα και φωτα,
κι' έρώτησα μή γίνεται για τήν Μκεδονία
και μήπως θα ξανάγωμε πολέμουσ άν και πρώτα.
Και μ'άπαντούν πατριώτων και Κορυθάντων πλήθη:
δέν έμαθες πως ή Βουλή του κράτους διελύθη;

Νοιώθω 'στό στήθος μου φωτιά
για κλέη περασμένα...
βλέπω προγράμματα πλαταγιά
'στους τοίχους κολλημένα.

Μέ στόμα χάσκων τὰ κυττώ,
άλλ'είμαι μύωψ κι' έρωτώ
τόν ένα κι' άλλον κύριον, τόν κάθε πατριώτη:
«μή για τούς σκύλους γράφουσε τουσ Λεωνίδ' 'Αρνιώται;»

Μήτε για σκύλους γράφουσε μου λένε, Περικλέτε,
μήτε για τάλλα θαύματα και τας κομμάς κυρίας;
'Ερωγαν τώρα τὰ σκυλιά τουσ Λεωνίδ' 'Αρνιώται
και πάλι μες άπέμειναν οι σκύλοι μες οι πρώτοι,
όπου γαυγίζουν προκοπή...
τσιριμπίτσι τσιριμπίτσι.

Π.— Τώρα τó 'πηρες μυρωδιά; καλά σου ζηνητούρικ...
δέν είδες τὰ προγράμματα 'στους τοίχους τó κεινούρικ;
'Ερωγαν τώρα τὰ σκυλιά τουσ Λεωνίδ' 'Αρνιώται
και πάλι μες άπέμειναν οι σκύλοι μες οι πρώτοι,
όπου γαυγίζουν προκοπή...
τσιριμπίτσι τσιριμπίτσι.

Βλέπε τα και σὺ, βρέ μούψ με τὸ μάτι τὸ στραβό...
 ἔχουν μίαν νέαν τέχνην, μ' ἄλλους λόγους ἀρνούθω.

Τί χάρις γὰρ τῆς φαρίναις,
 καὶ φωνάζουν μπακαλρίνας:
 ἀπάλιν ἐκλογῶν πομπή...
 τσιριμπί, τσιριμπιμπί.

Σεινεται τὸ κράτος ὅλο
 κί' ὁ Κορδόνος 'στὸν Βωλο,
 καὶ κυττάζω πατριώτας
 τῆς στακτιῆς του ρεδιγκότας
 νὰ φιλοῦνε τὸ κουμπί...
 τσιριμπί, τσιριμπιμπί.

Ξαναβγαίνει σὲ μπαλκόνι,
 λόγο βγάξει τὸ Κορδόνι.
 Κάθε πνεῦμα, κάθε σῶμα
 λησμονεῖ τὰ βάσανά του,
 κί' ὅλοι κρέμονται 'στὸ στόμα
 τοῦ παπποῦ τοῦ κοτσονάτου
 σὺν σταφύλιαν σὲ ταχυμί...
 τσιριμπί, τσιριμπιμπί.

'Ἄλλ' ἐγθροί του καὶ παντοῖα
 τῆς Κορδόνας ἐναντίου
 τοῦ φωνάζου: κ' πὲς ἀλευρί,
 ὁ Πασσαῆς 'Ἐτέμ νὰ σ' εὐρῆ,
 ποῦ 'στους χρόνους τῆς εὐλείας
 μέσ' στὴν γῆν τῆς Θεσσαλίας
 νικηφόρος εἶχε 'μπή...
 τσιριμπί, τσιριμπιμπί.

Κί' ἀπαντᾷ φωνὴ μεγάλη: ἐμὴν πειράζετε τὸν γέρο,
 ποιοὶ τὸν ἔκαμαν νὰ φέρῃ τὸν 'Ἐτέμ-Πασσαῆ τοὺς ξέρω.
 Τὸν θερμοῦν μας τὸν σωτήρα
 τὸν ἐπαρσφιζαν ἄλλοι,
 τὸν Σταυροκτῶν ἢ σπειρα,
 τὸ στραβὸν μας τὸ κεφάλι,
 κί' ἔχασε τὴν πρώτη δόξα καὶ τὴν πρὶν ἀναλαμπή...
 τσιριμπί, τσιριμπιμπί.

Μὴν πειράζετε τὸν γέρο,
 ποιοὶ τὸν ἐσπρωξαν τοὺς ξέρω.

Κί' ἂν κατέκταναν οἱ Τούρκοι τὰς Λαρίσσαις καὶ τοὺς Βό-
 δάρους στρώστε του κλάους, [λους,
 πάλιν μένει, βρέ παιδιὰ,
 ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους,
 καὶ τῶν ἄλλων ἢ λαμπρότης μ' ἔπρου τὸν φαίνεται θαμπή...
 τσιριμπί, τσιριμπιμπί.

Μὴν πειράζετε τὸν γέρο, ποῦ θερμοῦς ἀναμασσᾷ,
 μὴ, γενναῖοι συμπολιταί,
 κί' ἐμπροσθὰ του μὴ φιλήτε
 τὴν εἰκόνα τοῦ Πασσαῆ,
 κί' ἄς ὑμνήσῃ τὸν σωτήρα κάθε δρόμου σας καμπή...
 τσιριμπί, τσιριμπιμπί.

Περσασμένη
 ξεγασμένη.
 Τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι,
 βγάξει λόγο σὲ μπαλκόνι.

Μὰς ὑπόσχεται πολλὰ,
 καὶ προσέχεται καλὰ
 νὰ μὴ χάσετε τοῦ γέρου κί' ἕνα λόγον, κί' ἕνα ῥημα,
 γὰρ νὰ πάμε πάλι πρῶμα
 με πονέντε καὶ γαρμπή...
 τσιριμπί, τσιριμπιμπί.

Φ.—Τσιριμπί κί' ἐγὼ φωνάζω κί' ἔως κάτω προσκυνῶ
 τὸ Κορδόνι τὸ τρανὸ.
 Ρίγνω μίαν τρακατροῦκα
 'στὼν Βουλγάρων τὸ λεροσί,
 'στὸν Τατάρτσιερ, τὸν Ρούκα,
 τὸν Ναούμ, καὶ κάθε Τσοῦση.

Ρίγνω κί' ἄλλη 'στὸν Πασσαῆ,
 τὸν 'Ἐτέμ τὸν φεσαῆ,
 ρίγνω καὶ 'στὸν 'Ἰμπραήμ,
 προσκυνῶ καὶ τὸν Ζαήμ,
 ποῦ τὸ κράτος κυβερνᾷ
 καὶ χρυσὴ ζωὴ περνᾷ.

Καλὰ τὸ διασκεδάσει κί' αὐτὸς τὸ καλοκαίρι
 'στοῦ Βασιλεῆ τὰ κτήματα, 'στοῦ Βασιλεῆ τὰ μέρη,
 καὶ μόνος του 'μθύριζε: μὰ τί μεγάλος ἐγίνα!..
 ἀπ' τὸ Τατοῖ ξενιδεὶ καὶ πάω γὰρ τὴν Αἴγινα,
 κί' ἔπειτ' ἀπὸ τὴν Αἴγινα γυρίζω 'στὸ Τατοῖ
 καὶ πίνω τὸ καλὸ κρασί μεσ' ἀπὸ τὸ κατῶ.

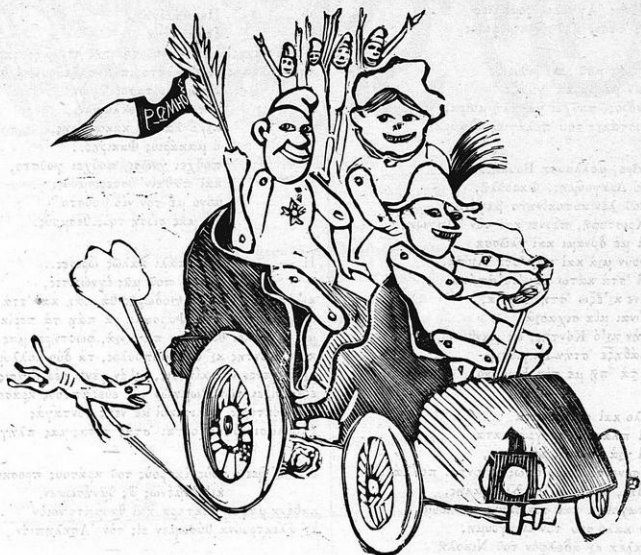
Καλὰ τὸ διασκεδάσει καὶ τοῦτος ὁ μαριόλος
 'στοῦ Βασιλεῆ τὰ κτήματα, 'στοῦ Βασιλεῆ τὰ πάρκα,
 καὶ μὴν ἡμέρα, Περικλή, σὺν ἄλλοις Μάρκος Πόλος
 μούπαν ἀπὸ τὴν Αἴγινα πὺς ἦλθε με τὴν βάρκα,
 καὶ βλέποντας τὸ πέλαγος, τοῦ πόντου τοὺς ἄρρους,
 ἐτραγουδοῦσε κί' ἔλεγε με τόνους ἐλαφροῦς.

«Βάρκα βαρκουλα, πάρε με τὸ πέλαγος νὰ στίσω,
 καὶ πάω 'στὴ Δεκέλεια, κόμμα νὰ σχηματίσω,
 νὰ με τρομάξουν γίγαντα, νὰ με τρομάξουν Δράκο,
 καὶ νὰ μὴν ἔγω μοναχὰ τὸν Τρικταφυλλάκο,
 τὸν Νέγρη, τὸν Τοπάλη μου, καὶ τὸν Κεραλλονίτη,
 ν' ἀρχίσω νὰ 'μιλῶ κί' ἐγὼ καὶ νὰ σηκῶσω μύτη.

«Βάρκα βαρκουλα, πάρε με τὸ πέλαγος νὰ στίσω,
 νὰ πάω 'στὴ Δεκέλεια, κόμμα νὰ σχηματίσω,
 ν' ἀνταμειθοῦν τὰ βάσανα, ν' ἀνταμειθοῦν οἱ κόποι,
 κί' ἔταν τὸ Στέμμ' ἀναχωρῆ καὶ πάη 'στὴν Εὐρώπη,
 μ' ἔλα μου τὴν ἀρέλεια
 νᾶρχωμαι 'στὴ Δεκέλεια,
 νὰ τρωγοπίνω χάρισμα 'στὰ πέντε Βιλαέτιμ
 καὶ μεσ' ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ νὰ δῶναι τὰ ρουσετίμ.

«Κί' ἔταν 'στὰ δόση μοναχὸς δὲν ξέρω τί νὰ κάνω
 ν' ἀφίνω τὸ Τατοῖ μου, 'στὴν Αἴγινα νὰ θβάνω,
 καὶ πάλι 'στὴ Δεκέλεια με βάρκα νὰ γυρίσω,
 σὲ πρασιάνδες νὰ πατῶ καὶ ρόδα νὰ μυρίζω,
 νὰ στέλλω καὶ 'στὸν Βασιλεῆ σπουδαῖα διατάγματα
 γιὰ παύσει, γιὰ διορισμοῦς, κί' ἄλλα τέτοια πράγματα.

«'Μπρος καὶ πίσω νὰ κυττῶ
 πράσινον ἐλπίδος χρομᾶ,

κάθε ρόδο νά 'ρωτώ:
τάχα θά σκαρώσω κόμμα;

«Και τὰ ρόδα τὰ παντοῖα τὸν σιγῶντα νὰ κυττοῦν
μετ' ἀγάπης σιγηλῆς,
καὶ τὰ τήδονα μὲς 'στὸ δάσος λιγερὰ νὰ χαιρετοῦν
τὰ τήδονάκι τῆς Βουλῆς.

«Νὰ 'μπορῶ νὰ γαλθαναίξω βουλευτὰς μὲ δρό μαντζαίς,
καὶ τοῦ κόμματος ὁ ζῆλος καὶ τοῦ κόμματος ἡ θερμὴ
νὰ μὲ κἀνῆ σὰν τὸν θεο, καὶ νὰ βλέπω τῆς φωταΐας,
ὅπου βάζουν εἰς τὰ δάση, 'στὴ Ραφίνα, 'στὸ Πικέρι.

«Νὰ μὴ νοιώθω γιὰ τὸν γέρο μίτη ζέστη μίτη κρύο,
νᾶχω καὶ τὸν 'Ασημάκη παντοκράτορα 'στὸ Ρίο,
νὰ νιώω τοὺς ἄλλους μπόφους

εἰς τὰς Πάτρας μὲ τοὺς Ρούφους,
κί' ἐδῶ μέσα 'στὴν 'Αθήνα
μὲ Φωκίω καὶ Πετσίνα.

«Τοὺς συνδυασμοὺς νὰ βγάλω
πέρα πέρα δίχως ἄλλο,
μὲ γαρούφαλα 'στ' αὐτὰ
νᾶμπα μέσα 'στὸ Παλάτι,
καὶ νὰ δώσω μὰ μὲτὰ
καὶ 'στὸν Κόντη τὸν Κορριέτη.

«Τέλος πάντων νὰ γενῶ
νέο κόμμα 'ἑλληνό,
μὲ Τατόγια, μὲ ταξείδια,
δρῶ 'στὰ λάδια, τρεῖς 'στὰ ζῦδια.

κι' ὄλο ζάχαρι και μέλι
νύμφη τέλος τῶν ἐν τέλει,
στόμα λιγερὸν Ὀρρεός,
πρῶτος Φαῖος και Νυμφατός,
κι' ἕνας Ἄγγελος ρομφατός
μέσ' ἰστοῦ ἄλλου κορυφαίος.

Τέτοιαι μοῦ λέν ὑψιθίρει
ἔταν με βάραι ἴσφι
ὁ κύριος Ἀλέξανδρος, ποῦχει μεγίστη μοῖρα,
κι' ἔδραγε τὰ μυστάκια του πελάγιος ἀλμύρα.

Π. — Χαίρε, μέλλουσα Βουλή...
κι' ὁ Δραγούμης, Φασουλῆ,
ἔγινε κι' αὐτός μοῦ λέν αὐτοκίνητο βαγόνι,
πέρνει και τὸν Χριστοφῆ, πέρνει και τὸν Ὀριγώνη,
και με δύναι και γλώσσα
δίνου μιά και πᾶν ἰστὴ Λιόσα,
και ἰστὴ κάτω και ἰστὴ ἄνω,
πᾶνε κι' ἔξω ἰστὴν Χαισιῆ,
ποῦναι μία σιχαῖα,
πλὴν κι' ὁ Κόντης, ὡς μανθᾶνω,
ἰστὴν ἔστῃν Κηρισσιῆ
νὰ τὰ ἰστὴν με τὸν Ρωμᾶνω.

Ὅλο και πρεχάμια
και πλατεῖα προγελάμια
και γιὰ γούναι γελάμια,
κι' ἰντερβισοῦ και συνεντεύξεις, ὅπως γίνονται πολλαῖαι,
ὁ δὲ κύριος Λεβιδης, ὁ σταυλὸς Νικολάκης,
ἔβγαλε μιά πανταχούσα και τὸν ἔκανε τουλοῦμι
τὸν καλὸ σου τὸν Δραγούμη,
ἐπειδὴ τὸν Περικλῆ και ἀδελφὸν τοῦ Νικολῆ
μέσα ἰστὸν συνδυασμὸν του τὸν ἔπῃρε, Φασουλῆ,
με σκοπὸ και μόνη σκέψι
τοῦς Λεβιδης νὰ μεπερδῆθῃ,
και χαλάστρα νὰ τοῦ κᾶνη με θεὸ κάλπικαι Νι και Πι,
κι' εἶχε δικκὸν ἀκόμη περισσότερα νὰ πῆ.

Φ. — Ὅρθω πῶς κοπιᾶζει κι' ὁ Στέφανος ἀδικῶς,
ἔτι κι' ἂν κᾶνη πάντα θὰ βῆγῃ λευκὸς ὁ Νικος,
κι' ἴσως μονομαχῆσῃ μετὰ τοῦ Περικλῆ
καθῶς ὁ Πολυνεῖκης με τὸν Ἐτεοκλῆ.

Τῶν ἀδελφῶν ἡ μῆνις τὸ σταθῶς μου σπαράζει,
τῆς ἐκλογῆς ὁ σάλος τὸ στόμα μου κλειδώνει,
κι' ἡ γῆ τῶν Μακεδόνων ἡμέρα νύκτα βράζει,
κι' ἐκ τούτου συμπερινω πῶς θῆλῃ τὸ Κορόνι.

Ὅπου πάει, με σπαθὶ
πόλεμος τᾶκούουθει,
πόλεμος και σακκράκι,
μπαχιονέτι, πατατράκι,
μπῆμ και μπῆμ και μπῆμ και μπῆμ,
τσιριμπι, τσιριμπιμπι.

Π. — Καλῶς ὄρισες και πάλι,
κι' ἂν ῥωτῆς και γιὰ τὸν Ράλλη,
μέσα σε κινῶτα μπᾶναι
με τὸν γέρο Θεοδωρῆ,
και περιπάτο πγαγίαι,

και τὸ πλῆθος ἀπορετ
πῶς τὸ μπλε μαρῆν σακκίαι τὰ ἡσπῶνθησε τὰ πρῶτα,
κι' ἔσμιες με τῆς Κορόνης τὴν στακτιῆ τὴν ρειδιγκῶτα.

Φ. — Παρασμέναι
ζεχασμέναι.

Τὶ νὰ κᾶνη!.. ἡσπῶνθησε τῆς στιγμῆς παροῦσμοι,
ἔταν βλέπης, Περικλέτο, πῶς σαλεύουσι ὁ θεμοῖ.
Σπουδακίτατος ἀγῶν
ὁ τῶν νέων ἐκλογῶν,
κι' ὁ λαὸς ὁ κκομοῖσῃς,
ὁ μακάριος Φακίσις,
ποῦχει γνῶσι, ποῦχει γούστο,
και παθαῖν ὕστερισμοῦς,
μόνο με τὸν νέο μοῖστο
θὰ μες σώσῃ τοῦς θεμοῦς.

Π. — Και πάλι καλῶς ὄρισες...
χαιρω ποῦ μες ἐγνώρισες,
κι' ἀπὸ τὸν Βῶλ' ὁ Θεοδωρῆς θὰ πᾶρ και ἰστὴ Τρίκαλα,
ἴσως και μες ἰστὴ Φάρακα νὰ πᾶρ τὰ περικαλλα,
μὰ κι' ἄλλοι θᾶβγουν Παγακί, φουστῆρες μας λαμπροῖ,
κι' ὁ Κόντης κι' ὁ Σιμόσκιου, τὰ δύο κολλμπρι,
κι' ἂν γένει νέαι κινήσεις, κι' ἂν γένει νέαι ἄρσεις
ἐξερεθίζει τῶν Ρωμηῶν τὰς εὐεκάπτους κράσεις,
και δᾶκτορες πολιτικοῖ με νέαι συνταγῆς
ἐπούλωσι ὑπόσχομαι ἰστὴν τῶσας μας πλῆγας.

Διὸ κι' ἡμεῖς τοῦς ἱκτροῦς τοῦ κράτους προσκυνῶμεν,
κι' ἄρμένους ἄς ἡνῶσωμεν
καθῆνα μάγον δοκτορα και θαυματοποῦν
κι' ἀλεκτροῦνα ἡσῶμεν εἰς τὸν Ἀσκληπιῶν.

Φ. — Και πάλι καλῶς ὄρισες...
χαιρω ποῦ σᾶς ἐγνώρισες.
Μὲ χαιρετῶν και χαιρετῶ κάθε κομματικῆσικο,
με τὴν Βουλῆ σᾶς ἄρῃσα, χωρὶς Βουλῆ σᾶς βρισκω.
Ἐν τούτοις μ' εὐχρίστησε πολλῶν σκενδάλων ῥῆπος,
γνώσθεις ἰστὸ Πανελλήνιον προφορικῶς κι' ἐντύπω,
κι' εἶπα ἰστὸ κράτος: «ῥῆπος εἶ κι' εἰς ῥῆπον ἀπελεύσει,
ἔταν Θεὸς κελεύσῃ.»

Οὐ μὴν με λύπην ἔμαθῃ και μ' ἀγωνίαν τόσην
τὴν τόσον ἀπροσδοκῆτον τοῦ Διδόχου πῶσιν.
Και φίλοι μου παρῆσθησε με τόνου και με χρώμα
πῶς ἔνα πεῖκο γλύτωση κι' αὐτὸν και τὴν Γρακίαι,
πλὴν ἐπιγῶθη δυστυχῶς ἰστὸ μάτι και ἰστὸ στόμα
κι' ἔπιπε γάλα μοναχὰ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικίαι.

Ἐπῆγα κι' εὐχαρίστησα τὸ πεῖκο τὸ μεγάλο,
κι' ἀνεράξα περιτμοῦς μετὰ τῆς γυναικῶς μου
ἔτι και τ' αὐτοκίνητα δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ κινούριαι συμφορὰ ἰστὴν συμφορᾶς τοῦ κόσμου.
Και πάλι καλῶς ὄρισες ἰστὴν ἐκλογῆς φρενῆρῃς,
και τῶρ ἂν θῆλῃς δεῖρε με, κι' ἂν θῆλῃς μὴ με δεῖρης.

Π. — Δὲν θὰ σὲ δεῖρω, Φασουλῆ, γιὰτ' εἶναι πρῶτο φύλλο,
ἀλλ' ὄμως εἰς τὸ προσεχῆς θὰ σὲ χορτάσω ζῦλο.

